

Dieblif udtalt sin Tilbøielighed, sin Billighed til at underordne sig Rigsdagens Sleerial. Det er et saa smukt og saa følgebærdigt Exempel, at jeg ikke kan Andet end paa det Stærkfte at fremhæve det for Regjeringen til Efterfølgelse. Men, idet jeg tillader mig dette, skal jeg dog endnu tillade mig at gøre opmærksom paa, at den ærede Ordfører meente, at Paragraphen var polemisk; han meente, at vi ikke skulde polemisere med Fortiden, uagtet at Fortiden havde været af den Natur, at den undskyldte Polemiken, men vi kunde umuligt vedblive at polemisere. Ja, den, som kjenner Noget til det hensovede Cancellies Færd mod Pressen, vil vistnok finde det undskyldeligt, hvis man 1848 og 1849 polemiserede derimod. Men jeg kan ogsaa gaae ind paa, naar den ærede Ordfører mener, at vi ikke skulle fortsætte denne Polemik, ikke see tilbage til en begravet Fortid, men holde os de nærværende Forhold stivt for Die. Jeg skal ogsaa holde dem for Die, og, idet jeg gjør det, skal jeg tillade mig at gjentage, hvad der undslap mig, da den ærede Minister havde Ordet, det nemlig, at, gaaer denne Paragraph ud, kunne vi faae provisoriske Trykkelove. Det vilde maaskee ikke see under den nærværende Premierminister, men det kan maaskee komme under hans Eftermand, og hans Eftermand kan, hvad han selv har antydet, komme hurtigere, end Noget af os har tænkt. Men de provisoriske Love, hvorefter vi paa den Maade blive regjerede, kunde sandelig bringe os de gamle Trykkesfrihedslove i levende Erindring igjen, og, vil den ærede Ordfører, at jeg hverken skal vende Blikket tilbage eller fremad, men kun see paa det nærværende Dieblif, ja, saa vil jeg minde ham om, at vi staae her med den Efterretning, at netop i disse Dage, igaar eller i forgaars, har Regjeringen forbudt en af Kjøbenhavns Universitet udgivet Skrive- og Reise-Calender i Hæretugdommet Slesvig. Der har man ikke vor Trykkesfrihed, og der kan Regjeringen altsaa gjøre det; — noget lignende kunne vi vente os her, hvis vi ikke holde paa § 91.

Jeg skal endnu tillade mig med et Par Ord at berøre § 95. Den ærede Premierminister meente, at den retteligen ikke var op-

tagen i det saakaldte Grundlovsudkast, fordi Børnepligten var en Heelstatssag og maatte have Plads i Fællesforfatningen. Paa dette har den ærede Ordfører væsentligt svaret, men jeg skal til hvad han har sagt, tillade mig at sige, at vi have almindelig Børnepligt; vi have den, og jeg tvivler om, at det danske Folk igjen vil lade sig den betage, naar det ikke steer ved en Ovrerumpning, hvilket kunde blive Tilfældet, naar den ikke længere havde sin Plads i Grundloven. Men, at man derfor, fordi vi have Børnepligten, skulde være nødsaget til at gjøre den almindelig i det hele Monarchie, kan jeg paa ingen Maade indrømme. Medens det danske Folk neppe lader sig betage den almindelige Børnepligt, som det engang er kommet i Besiddelse af, og medens det efter min Anskuelse vilde være en Forbrydelse af Regjeringen, hvis den nogensinde formastede sig til at berøve Folket den almindelige Børnepligt, saa tilstaaer jeg, at det vilde efter min Anskuelse omtrent være en ligesaa stor Forbrydelse, hvis man nogensinde formastede sig til at paa tvinge f. Ex. Holsten og Lauenborg den almindelige Børnepligt, dersom de ikke selv vilde modtage den. Jeg kan derfor ikke begribe, at det behøver at være Tilfældet, at Børnepligten skulde være almindelig alle vegne, fordi den var almindelig for os. Jeg kan som Følge deraf heller ikke begribe, at denne Paragraph af den Grund retteligen kan faae sin Plads i Fællesstatens Grundlov, hvis denne Grundlov nogensinde bliver skreven, men derimod kan jeg godt begribe, at, hvor den nu staaer, har den retteligen sin Plads.

Ordføreren: Det er paa ingen Maade min Hensigt at opfordre det ærede Medlem til hverken at see frem eller tilbage; tværtimod vil jeg meget raade ham til at see fremad, thi ellers falder han, og at see tilbage er ogsaa godt; men jeg vil fremdeles raade ham til ikke at lade en Fortid forbitte hans Sind saaledes, at han derved gjør sin Fremtid Stade. Det, hvortil jeg opfordrer ham, er blot, at han ikke i det nærværende Dieblif lader sit Sind forbitte af Ting, som ikke vedkomme den foreliggende Gjenstand, og navnlig ikke af det, som ligger bag ved ham; det kan skærpe hans